

de schuld weer vereffend. Ik ben geen dief, Bishop . . .
 „Je bent gek!” riep ik brutaal.
 „Ik spreek in ernst,” hernam hij. „Ik zou vervloekt zijn voor dat ik een cent van oom Frederik's vermogen had aangeraakt. Vijf jaar geleden maakte ik een fout, maar — volkomen ter goeder trouw. Evenwel, ik maakte ze. Later heb ik menigmaal getwijfeld. Ik was onzeker, voelde een vage vrees. Ik heb veel aan je gedacht. Als ik die fout niet gemaakt had, was ook dat testament niet gemaakt; maar ik weet een middel om de zaken weer recht te zetten.”
 Hij stond zenuwachtig op.
 „Ik ben blij dat we eens vrienden waren,” zei ik, en na de enveloppe opnieuw gezegeld te hebben, begon ik het adres van Mr. Etherley er op te schrijven. „Etherley behoeft niet hier te komen, ik zal hem dit aangeteekend sturen,” vervolgde ik. „Thorpe 't is — het klinkt misschien een beetje theatraal, maar ik meen het — 't is een nobel idee van je, maar 't is tevens een krankzinnig en onmogelijk idee.”

„Onmogelijk? om eerlijk te zijn?”
 Ik lachte en stak hem mijn hand toe.
 „Ik zal hier terugkomen en eenigen tijd blijven, — als je het mij binnenkort vraagt — als je gast.”
 „Paul, ik . . .”
 „Nonsens!” viel ik hem in de rede. „Wil je me geen hand geven?”
 Hij deed het aarzelend.
 „'t Is in orde!” zei ik.
 Hij kneep mij in de hand.
 „Ik voel mij als een moordenaar,” mompelde hij.
 „Vaarwel! En . . . ik kom terug, hoor! . . . als dit tot het verleden behoort.”

Het duurde nog ruim een half uur, voordat ik vertrekken kon. Het rijtuig vertrok, met mijn koffers, ik wandelde evenwel heen langs het voetpad.

Ik liep peinzend voort en stond nog eens stil aan den rand van Hatchet Field. Daar kwam van het bosch aan de tegenovergestelde zijde Lucy mij te gemoet.

„Paul,” riep ze, en stond reeds stil, toen ze nog wel tien meter van mij af was. „Ik . . . ik heb gisteren gehuild toen je weg was.”

Ik mompelde iets.
 „Jim bemerkte het,” ging ze voort, terwijl ze herhaaldelijk van kleur verschoot. „Hij vroeg mij naar de reden. Daarna, laat op den avond — hij was een wandeling gaan doen — kwam hij bij mij. Ik was reeds naar bed gegaan. In . . . in de duisternis op mijn kamertje deed hij mij een bekendnis. Hij heeft het geschreven aan den heer Thorpe . . .”

„Wat! Was Jim de dief?” stamelde ik. „Nee, niet hij!”
 „Jim de dief,” echode zij, vol verdriet en verachting. „O,

het is niet alleen dat! Ik zag hem, o! bijna, nog liever een moordenaar, dan dat hij zoo laf was om jou . . . Paul, Paul, al die jaren . . .”

Ik kon het nog niet gelooven en ging met haar terug; we beklommen den naastbijzijnden heuvel en ten laatste overtuigde ze mij.

„Hij is zoo ellendig,” zei ze verdrietig en voegde er bij alsof het haar plicht was, „oh, hij verdient het ten volle.”

„Zeg hem dat ik hem schrijven zal — ja, ik zal hem schrijven,” zei ik en ging toen snel voort: „Juffrouw Carlton, ik heb gisteren een ontdekking gedaan: Sir Frederik's testament is gevonden. Ik ben ontferd! Thorpe, de bewuste Thorpe, begrijp je, erft alles . . .”

† Emile Ollivier.

De fransche Staatsman, die te Parijs overleden is, werd in 1825 geboren en studeerde voor advocaat. In 1857 werd hij als republikein gekozen tot afgevaardigde van de Seine in de kamer, maar hij gaf de oppositie op en bekeerde zich tot het Keiserrijk. Parijs herkoos hem niet weder, maar hij werd afgevaardigde voor het district van de Var. Napoleon III droeg hem in 1870 de vorming van een kabinet op. Het was deze regering, die de oorlog met Duitsen aanvaardde, zooals Ollivier het uitdrukte „d'un coeur léger”. Bij de eerste tegenspoeden van den oorlog werd Ollivier's Kabinet omvergeworpen (8 Augustus 1870). Hij was lid van de Académie.

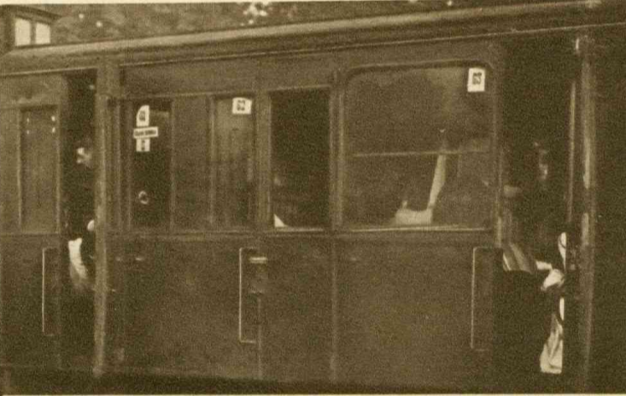
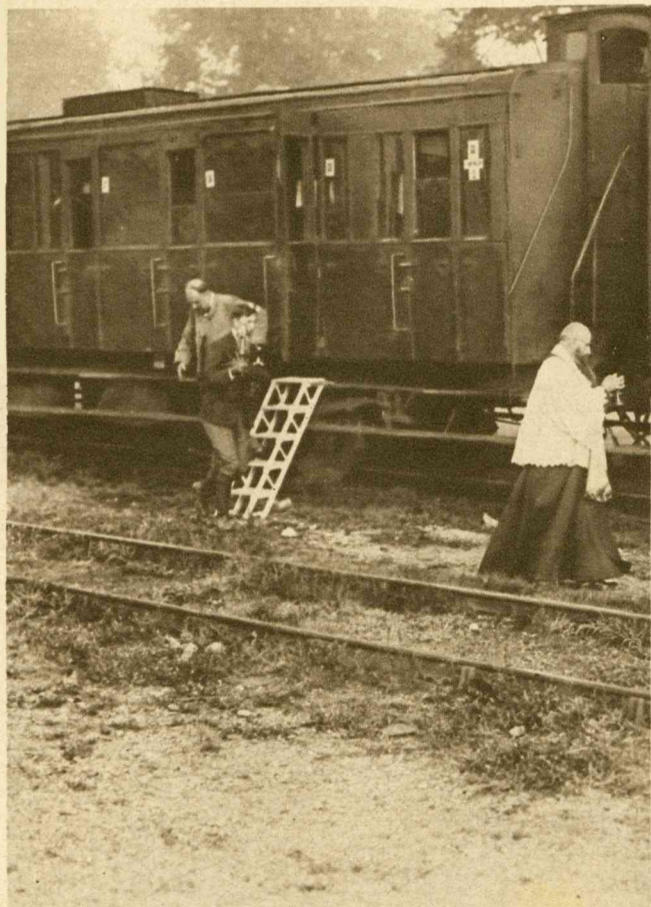
„Een testament!” riep ze ontzet uit.
 Ik knikte. „Thorpe is thans op Wolsingham. Ik was op weg naar het station . . .”
 „Heb je alles verloren?”
 Ik knikte nogmaals. Ach, als slechts iets had kunnen worden verteld, zonder alles te openbaren. Doch het noodlot doet geen half werk.
 „Ik vertrek naar Londen. Ik moet werk vinden,” mompelde ik.
 „Zonder vaarwel te zeggen, zou je vertrokken zijn, zonder . . .”
 „Ik zou geschreven hebben . . .”
 „Is 't waar, Paul? Je zou niet . . .?”
 „Waar?” Ik lachte. „O, ja, 't is maar al te waar.”
 „Behandel je zoo degenen die je lief zijn? Je verwaarloost ze!”
 „Ik zou geschreven hebben,” zei ik weer.
 „Je hadt dus geen behoefte mij vaarwel te zeggen?”
 „'t Kan je immers niet schelen!”
 „Ja, dat heb ik verdiend,” zei ze, het hoofd buigende.
 „Maar is het niet moeilijk voor een meisje om den man, dien ze eert en liefheeft boven alles, zich voor de wereld te doen rechtvaardigen?”
 „Dat heb je me nooit gezegd,” riep ik uit, en alles vergetende, trachtte ik haar handen te grijpen.
 Maar ze hield ze achter zich.
 „Ik zou het je ook nimmer gezegd hebben,” hernam ze ernstig. „Alleen nu je arm bent, een onbekende en geen bezitter van Wolsingham Court . . .”
 „Ik ben een bedelaar,” zei ik, „zonder tehuis.”
 „Je bent — koning van mijn hart,” viel ze in, diep blozende en hield mij haar beide handen toe, „dat wil zeggen, als je me hebben wilt!”
 „Je hebben wil?” lachte ik en hield haar in mijn armen.

„Geen ongeluk zoo groot of er komt nog geluk uit voor,” zei Lucy, eenigen tijd, ik weet niet hoe lang, daarna. „Als je niet je bezittingen verloren had en arm geworden was, zou ik je nooit mijn liefde bekend hebben. O, Paul, wie is dat?”

Het was Thorpe, zijn paard bedekt met schuim. Toen hij ons bemerkte, wuifde hij met iets wits.

„Paul, Paul, ouwe jongen,” schreeuwde hij mij toe, en hij voerde zijn paard tot vlak naast ons, „ik kom je terughalen — ik heb gerend den geheelen weg door dik en dun. Ik blijf wie ik ben, hoor! Hier is het testament! Kijk het maar eens goed in, mijn onstuimige vriend, 't is waardeloos! 't Is niet gelegitimeerd door getuigen.”

Bij mijn huwelijk was Marmaduke mijn bruidsjonker, dat gaf den doodsteek aan alle mogelijke praatjes.

De andere foto stelt het oogenblik voor waarop de trein gedurende korten tijd stilstaat voor de Mis. Een altaar is inderhaast opgeslagen, met een vrachtwagen als achtergrond en degenen die in staat zijn den trein te verlaten wonen den dienst bij.

Bedevaart naar Lourdes.

Onze afbeeldingen geven twee momenten weder uit een bedevaarttocht van zieken en zwakken naar Lourdes. Op de eene foto ziet men den geestelijke langs den trein gaan om aan de zieken die de wagens niet kunnen verlaten de H. Communie toe te dienen.